

Ako z telenovely

„Ak odídeš z týchto dverí..,“ na chvíľu sa odmlčal, zatiaľ čo som zostala stáť s rukou na kľučke. „Vieš, že to bude koniec? Definitívne.“ Nevedela som, čo mám robiť. Časť zo mňa, tá riadená srdcom, chcela zostať. No tá logická časť môjho ja ma nútila otvoriť dvere a už nikdy sa nevrátiť.

„Zbohom Joe!“ Ignorujúc zradné slzy, ktoré sa mi drali do očí, som si stiahla z prstu prsteň a položila som ho na skrinku. A len tak som odišla.

Nikdy, ani za milión rokov, by mi nenapadlo, že takto skončíme. Poznali sme sa dlhé roky a keď sme si jedného dňa vyznali city, bolo prirodzené, že to nikoho z našich priateľov neprekvapilo. Náš vzťah pripomínal romantický film. Bol ku mne milý, kupovali sme si darčeky, stál pri mne v tom najťažšom období. Na očiach som mala ružové okuliare, svet bol krásny a mne tú pohodu nedokázalo nič narušiť. Možno, ak by som nebola zaslepená láskou, tak by som si všimla moment, keď sa všetko začalo rúcať ako domček z karát.

Bol to bežný piatok. Všetko fungovalo tak, ako malo, no i tak som sa nevedela zbaviť pocitu, že sa niečo stane. Poznáte to mravenčenie na dne žalúdka? Presne to bol ten pocit.

Po príchode domov som si zavesila kabát na vešiak, vyzula si topánky a po špičkách som prechádzala po spoločnom byte. Prišlo mi čudné, že je všade tma, ale namýšľala som si, že je to možno súčasť prekvapenia. Joea som našla sedieť v obývačke, taktiež v úplnej tme, preto som rozsvietila lampu.

„Joe, si v pohode?“ V mojom hlase bol počuť strach a obavy. „Stalo sa niečo?“ Chvíľu bolo ticho. Nie však to príjemné ticho, ale trápne a napäté.

„Spravil som hlúposť, Bože. Som idiot. Ach.“ Povedal z ničoho nič a tvár si ukryl v dlaniach. Pochopiteľne som nechápala, o čom hovorí. Po ďalších dlhých minútach ticha zodvihol hlavu a so slzami v očiach sa na mňa pozrel.

„Ja..Ja mám. Mám dieťa s inou. Ale milujem teba! Vážne! Bola to chyba!“

Dieťa? Kedy? Čo? Aj napriek mojej snahe položiť mu jednu z týchto otázok, som nedokázala otvoriť ústa. V nasledujúcich minútach mi vyrozprával príbeh zo služobnej cesty v Španielsku. Obaja boli opití a osamelí. Slovo dalo slovo a stalo sa to, čo sa stalo.

Nevediac čo mám robiť, som sa postavila, pričom som vytrhla svoju ruku z jeho zovretia.

„Nechcem ťa už nikdy v živote vidieť.“ Slzy sa mi liali po tvári ako vodopád. Vo filmoch, ktoré som videla, to vyzerá jednoduchšie. Celé to ukončenie vzťahu. Ale film, je film a realita je iná. Reálnejšia a bolestivá. Rýchlym krokom som sa vydala ku dverám. Po ceste som zhrabla kabelku a silno za sebou treskla dverami. Nedokážem pri ňom v tejto chvíli ostať.

Joe sa mi snažil niekoľkokrát volať. No ani na jeden z jeho telefonátov som nereagovala. Nemala som v pláne stretnúť ho, keď som si prišla po veci. Môj plán bol jednoduchý – vojsť, zbalit' sa a odísť. Žiadne komplikácie. Osud je však krutý kamarát a Joe náhodou ostal doma.

Teraz po dlhšom uvažovaní premýšľam, čo by sa stalo ak by som nereagovala impulzívne. Vyriešili by sme to? Prekonali by sme tento problém? Rozišli by sme sa tak, či tak? Vychovávala by som cudzie dieťa? Opustil by ma?

Odpoveď na tieto otázky sa už nedozviem. S Joeom som prerušila kontakt, ale od priateľov viem, že má krásnu sedemročnú dcérku a je šťastne ženatý. Som šťastná aj za neho, hoci som odišla, keď moje srdce chcelo zostať.

Denisa Kuníková, 4.C